

Hồi 268

Phóng quân nhất mã

Lưu Dụ đứng trên một gò cao ở tây ngạn Dĩnh Thủy xem Hoang nhân vượt sông bằng ba chiếc cầu phao tạm thời mới được dựng lên.

Song đầu thuyền đội do Giang Văn Thanh chỉ huy đã phong tỏa thượng hạ du dòng sông để bảo đảm an toàn.

Đại đội Hoang nhân tới sớm hơn dự kiến gần một canh giờ, từ đây đủ thấy Hoang nhân cả quân lẫn dân khí thế rất cao, quên hết nhọc mệt.

Nhìn hàng vạn Hoang nhân từ miền Nam an toàn trở về Biên Hoang, tiến vào cư trú ở Phụng Hoàng hồ, Lưu Dụ có cảm giác mãn nguyện và thành công, đau khổ trong lòng giảm đi rất nhiều.

Gã biết đã chắc chắn thắng lợi, dù quân chiếm lĩnh Biên Hoang Tập có bao nhiêu bản lĩnh cũng không thoát khỏi lòng bàn tay gã. Lương thực và chiến mã mà Diêu Hưng và Hác Trường Hanh trao đổi với nhau đã rơi vào tay họ, thắng lợi liên tiếp khiến sĩ khí và đấu chí của Hoang nhân dâng lên đến cực điểm, quan trọng hơn là bản thân đã xác lập được uy quyền thống soái, ai nấy tuyệt đối tin tưởng, nguyện giao tính mạng cho gã.

Duy nhất có một điểm khiến gã bất an là Mộ Dung Chiến triển khai thủ đoạn độc ác đồ sát Khương binh hộ tống chiến mã, chỉ còn được mấy chục người chạy trốn về Biên Hoang Tập. Bất quá đó là tác phong quen thuộc của chiến sĩ Hồ tộc, thêm nữa Mộ Dung Chiến không phải là thủ hạ của gã, thực tại gã rất khó nói. Khả năng chỉ vì không phù hợp với tác phong của Bắc Phủ binh mà gã cảm thấy không thoải mái, còn hành động đó là đúng hay là sai gã cũng không có cách gì phán đoán.

Giết mỗi tên địch coi như giảm đi một phần sức mạnh của địch, mà lại khiến địch nhân sợ hãi.

Bản thân gã cũng cần thay đổi chăng?

oOo

Thác Bạt Khuê tể ngựa ra khỏi Thịnh Lạc phi nhanh về phía Trường Thành, theo sau là năm ngàn chiến sĩ Thác Bạt tộc tinh nhuệ nhất, tướng lĩnh đi theo có Trưởng Tôn Phổ Lạc.

Lần này không phải y định trực tiếp nghênh kích địch nhân mà ngược lại y phải rút lui toàn bộ dân chúng và bộ đội ở Bình Thành và Nhạn Môn, mang đi toàn bộ lương thực hàng hóa, chỉ để lại hai tòa thành không.

Hành động này hết sức quan trọng, không được phép sơ suất, y phải tự thân đồn đốc giám thị, đề phòng Mộ Dung Tường từ Yến đô xuất kích.

Y biết rõ Mộ Dung Bảo dẫn quân đến công kích là loại người thế nào. Mộ Dung Bảo luôn luôn coi thường y, lại cao ngạo tự phụ, tự cho mình là mãnh tướng vô địch thiên hạ, cho rằng Yến binh là lực lượng mạnh nhất trên đời, đó chính là nhược điểm của đối phương mà y cần lợi dụng.

Thác Bạt Khuê ngầm thừa nhận bây giờ nếu dẫn quân giao phong chính diện với Mộ Dung Bảo, y vẫn thua nhiều hơn thắng. May sao thắng thua trong chiến tranh không phải thuần túy dựa vào binh lực, sách lược mới là điều quan trọng.

Lần này y từ bỏ cả một vùng lãnh thổ rộng lớn ở trong Trường Thành và những căn cứ địa vững chắc có khả năng uy hiếp kinh đô Yến quốc chỉ để Mộ Dung Bảo thêm phần khinh địch, hành sự lỗ mãng.

Sau khi chiếm lĩnh Bình Thành và Nhạn Môn, đại bộ phận thủ hạ tướng lĩnh đều chủ trương nhân dịp Mộ Dung Thùy không thể phân thân kéo quân tới Yến đô. Nhưng y vẫn án binh bất động, bảo trì thực lực để ứng phó với cuộc chiến sắp tới, quán triệt lời hứa với Yến Phi.

Y bỏ rơi Bình Thành và Nhạn Môn, Mộ Dung Bảo sẽ có phản ứng như thế nào?

Nếu đối là Mộ Dung Thùy chắc chắn sẽ không mắc kế này.

Mộ Dung Bảo thì sao?

Thác Bạt Khuê đang nhẫn nại chờ đợi, từ khi Thác Bạt Đại quốc diệt vong y luôn luôn chờ đợi, hiện tại cơ hội đã tới.

oOo

Yến Phi không mấy thích thú thăm lại địa huyết ở chỗ nguyên là Ngọa Phật tự, nếu được lựa chọn, chàng sẽ không trở lại nơi đó.

Chàng lợi dùng địa hình che khuất từ phía tây bắc địa huyết tiến thẳng về phía Song Đà phong, cảm thấy tinh thần Ba Cáp Mã Tư đang xao động, hiển nhiên hẳn không giữ mình được trong trạng thái trầm tư mặc tưởng.

Thật ra chuyện gì đã xảy ra? Phải chăng đã có sự cố trong quá trình tu hành của hắn?

Quá nửa tuần trà, Yến Phi rời khỏi khu rừng rậm dưới chân Ma Vân linh, tiến vào một sơn mạch ở tây nam Song Đà phong, vượt qua một ngọn núi nhỏ, Song Đà phong sừng sững trước mặt, hai đỉnh núi lên xuống trập trùng như từ dưới đất chui lên cao vút đến tận trời mây.

Phía trước địa thế thấp và bằng phẳng, có một dòng suối bắt nguồn từ thác Thùy Vân của Ma Vân linh chảy qua chân núi hình thành một cái hồ nhỏ.

Nước hồ trong xanh tinh khiết, nước chảy êm đềm, ven hồ từng bách dụng thẳng, tuyệt động bên bờ hồ bắt đầu tan chảy để lộ từng đám quái thạch lởm chởm gợn lên thật nhiều suy nghĩ.

Trên một khối đá lớn bên hồ, Ba Cáp Mã Tư y phục nhuộm máu, sắc mặt tái nhợt, mắt mở trừng trừng nhìn Yến Phi.

Yến Phi lấy làm kỳ, người nào có bản lĩnh đánh trọng thương vị vũ học tông sư từ Ba tư đến? Chàng cũng cảm thấy rất khó nghĩ, mình có thể hạ sát thủ với một kẻ không còn sức kháng cự hay không?

Yến Phi tốc độ không thay đổi, chớp mắt đã tới trước Ba Cáp Mã Tư, thần thái ung dung nói: "Bản nhân Yến Phi, đại pháp sư khỏe chứ?".

Ba Cáp Mã Tư giật mình, ánh mắt vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, hiển nhiên đã bị uy danh Yến Phi trấn áp, biết rằng không hay.

Yến Phi nhíu mày: "Đại pháp sư bị kiếm thương nghiêm trọng, nếu không kịp thời chữa trị e rằng vĩnh viễn không lành. Rốt cuộc là kẻ nào làm vậy?".

Ba Cáp Mã Tư mất toé lửa hận, nghiến răng đáp: "Ta chưa hề nghĩ trên đời lại có một nữ nhân độc ác như vậy, ta với ả không cừu không oán, cũng không quen biết nhau, thấy ta hành công tới lúc cực kỳ khẩn trương lại đột nhiên hiện thân tập kích. Tuy ta biết bao công khó nhọc mất hết nhưng vẫn phải ứng chiến. Đúng là ta đã tổn hại nặng, nhưng ả cũng trọng thương. Không ngờ thời cơ ta chờ đợi hơn ba mươi năm lại bị phá hỏng như thế".

Yến Phi thoáng nghĩ chả lẽ là An Ngọc Tinh, lại bỏ qua ngay ý nghĩ đó, vì nàng tuyệt không phải loại người như vậy, hơn nữa nàng cũng không biết Ba Cáp Mã Tư. Tác phong hại

người chẳng cần biết để làm gì kiểu đó tựa hồ giống như Nhậm Thanh Thị, tuy nhiên nữ nhân này đúng lý ra sẽ không có mặt ở Biên Hoang vào lúc này.

Ba Cáp Mã Tư thở dài: “Yến huynh phải chăng vì ta mà tới đây?”.

Yến Phi biết hấn tài trí hơn người, từ việc mình kêu hấn là Đại pháp sư mà biết chàng tới tìm hấn trả hận. Thản nhiên: “Ta vốn quyết ý tới đây giết ngươi, nhưng lại không muốn thừa lúc ngươi đang gặp nạn, đành trước hết giúp ngươi trị liệu thương thế, sau đó sẽ mời pháp sư theo ta tới gặp Hồ Lôi Phương”.

Ba Cáp Mã Tư lộ thần sắc bất lực anh hùng sa cơ, từ từ nhả ra một khẩu khí nói: “Giết chết ta hoàn toàn không ổn, Hồ Lôi Phương bị ta dùng Chế thần đại pháp làm mê thần trí, chỉ cần Yến huynh ghé vào tai đọc một lời chú là giải được pháp thuật đó”.

Yến Phi cười cười: “Nếu là ta, Đại pháp sư có tin tưởng vào một lời như vậy không? Huống hồ Hồ Lôi Phương có dính dáng tới một bó độc hương, nếu rơi vào tay bọn ta, lại thêm phe Điều Hung không hề biết, đối với việc giành lại Biên Hoang Tập sẽ có tác dụng rất lớn”.

Ba Cáp Mã Tư nghiêm mặt nói: “Yến huynh hoài nghi là hợp tình hợp lý. Ta chỉ có thể nhân danh thánh Ala mà thề, nếu ta có một lời lừa dối Yến huynh, xin cho ta trong vòng mười ngày phơi thây đồng nội”.

Yến Phi cự lại: “Pháp sư nghĩ cứ lập lời thề độc là ta sẽ bỏ qua ngươi sao? Nếu chỉ quan hệ đến cá nhân, ta còn có thể tùy ý quyết định, tiếc rằng chuyện này có quan hệ đến thành bại của chiến dịch phản công Biên Hoang Tập, Đại pháp sư lại là người mà chủ soái đối phương trông cậy vào, thả ngươi khác gì thả hổ về núi. Dù sao ngươi cũng không thể cứ làm bộ không biết khi đã biết rõ độc hương trong tay chúng ta”.

Ba Cáp Mã Tư nói: “Thật không dám giấu, ta vốn đã có ý tách khỏi Điều Hung. Trên đường tới đây, hấn Yến huynh đã gặp địa huyết bị hỏa thiên thạch đụng vào mặt đất phá ra”.

Yến Phi nói: “Pháp sư quyết định bỏ đi lại có liên quan đến huyết động đó sao?”.

Ba Cáp Mã Tư nói: “Chính là như thế. Đó là điềm trời cực xấu, đối với các chính quyền Trung thổ lại càng bất lợi, cũng khiến ta sinh ra ý định rời khỏi Điều Trường. Huống hồ việc ta muốn làm nhất bây giờ là truy sát yêu nữ đó để rửa mối đại hận, không còn coi Hoang nhân như kẻ địch nữa, xin Yến huynh tin ta”.

Yến Phi cảm thấy thành ý trong lòng hấn, nhưng vẫn cảm thấy khó quyết định, nếu chàng đem lời chú của hấn nói vào tai Hồ Lôi Phương mà lại không có tác dụng, há chẳng phải để thiên hạ cười cho ư?

Ba Cáp Mã Tư nói: “Yến huynh làm cách nào biết độc hương có liên quan tới Hô Lôì Phương, bằng cách nào tìm tới đây? Kể cả Diêu Hưng cũng không biết ta đi đâu cơ mà”.

Yến Phi đáp: “Về chuyện độc hương xin cho ta giữ kín không nói ra. Còn về chuyện tìm được lão ca ngươi ta tự có biện pháp, chỉ cần ngươi có mặt ở trung thổ là không thể tránh được ta”.

Ba Cáp Mã Tư hân hoan nói: “Thế thì ta có một biện pháp chiết trung, Yến huynh biết rõ ta bị nội thương nghiêm trọng, nếu không có tám đến mười ngày tĩnh dưỡng thì không thể hồi phục công lực. Vậy thì ta sẽ ở lại đây trong thời gian do Yến huynh chỉ định, chỉ cần ta vi phạm lời hứa Yến huynh có thể đuổi theo truy sát ta, bằng thân thủ của Yến huynh chém chết Trúc Pháp Khánh, hơn nữa Biên Hoang lại là địa đầu của Yến huynh, ta tất không thể thoát khỏi”.

Yến Phi biết hẳn khám phá chàng tìm tới đây bằng tinh thần cảm ứng, bởi bản thân hẳn cũng là đại hành gia về phương diện này nên mới có đề nghị này. Cuối cùng chàng đồng ý: “Được! Xin pháp sư trong vòng ba ngày đừng rời khỏi Bạch Vân sơn khu, chỉ cần Hô Lôì Phương truyền giãm ta sẽ không quản đến chuyện của ngươi nữa, đương nhiên điều kiện tiền quyết là pháp sư cần phải từ bỏ Diêu Hưng, nếu không ta sẽ không chừa thủ đoạn nào đối phó ngươi”.

Ba Cáp Mã Tư mừng rỡ: “Yến Phi chính miệng cảnh cáo, thiên hạ có người nào dám coi thường? Yến huynh là người tốt, ngày khác ta tất có đền đáp”.

Đoạn nói cho Yến Phi lời chú giải khai chế tâm thuật cho Hô Lôì Phương.

oOo

Yến Phi đứng bên địa huyết, ánh mắt tuy nhìn vào nơi táng thân của Ni Huệ Huy ở trung tâm huyết động, đầu óc lại nghĩ tới Tống Bi Phong và An Ngọc Tình, bọn họ đi đâu rồi?

Tiếng bước chân chạy mỗi lúc một tới gần, chàng không cần ngoảnh đầu lại cũng biết là ai. Lại không hề lấy làm lạ, sở trường của tiểu tử này là bốn ba tứ xứ, nếu không phải như vậy mới là quái sự.

Cao Ngạn ở phía sau kêu to: “Mẹ ơi! Thì ra là tiểu Phi ngươi, chẳng những không bị Tôn Ân đánh chết, lại còn nhàn nhã ở đây mà ngắm quái huyết”.

Tiếp đó đến bên Yến Phi, hỗn hển: “Trời đất! Đây là chuyện gì?”.

Yến Phi thấy hấn hơi thở phập phù như trâu, ngạc nhiên hỏi: "Người chạy trốn ư?".

Cao Ngạn thở dài: "Coi như người đoán đúng! May mà gặp vệ sĩ riêng Yến đại gia của ta, chẳng trách yêu nữ sợ chạy mất".

Yến Phi ngạc nhiên: "Yêu nữ?".

Cao Ngạn nói: "Chẳng phải yêu nữ độc ác Sở Vô Hạ thì ai nữa, tuy nhiên đứng ra ta phải cảm kích ả, nếu không phải ả theo đuổi không buông, ta sẽ không có cách nào hiểu được tình cảm của tiểu Bạch Nhạn đối với ta sông cạn đá mòn không thay đổi. Hắc! Lần này ngon lành rồi!".

Yến Phi nghe nói cảm thấy rất hồ đồ, nhíu mày hỏi: "Người đi cùng với tiểu tinh linh ư? Bây giờ ả đâu rồi?".

Cao Ngạn hưng phấn đáp: "Chuyện này nói ra thì dài lắm, đừng lo lắng, người không muốn nghe cũng không sao. Ủa! Người chém chết Tôn Ân rồi ư?".

Cuối cùng Yến Phi lại phải đối diện với vấn đề hóc búa phải chăng nên nói dối và nói dối như thế nào, nếu không sẽ rất khó ăn nói với các huynh đệ của mình, cười khổ: "Tôn Ân vẫn còn khỏe mạnh".

Cao Ngạn hoảng sợ quay đầu nhìn đảo dác cứ như sợ Tôn Ân từ đâu đó nhảy ra.

Yến Phi nói: "Không phải sợ, lão đi về miền nam rồi".

Cao Ngạn thở phào như trút được gánh nặng, định thần nhìn kỹ Yến Phi, nói: "Người đánh lão thua chạy? Má ơi! Người làm sao mà chẳng có chút thương tích nào như thế?".

Yến Phi đáp: "Ta cũng không đánh cho lão thua chạy, tuy nhiên đích xác lão đã thụ thương, chuyện này nói thì dài lắm. Ta đã tìm được cách chữa bệnh cho Hô Lôi Phương, bây giờ phải về ngay".

Cao Ngạn nói: "Mình vừa đi vừa nói. Ha! Gặp được người thật tốt, ta đang muốn tìm người tâm sự, phân tích nghi nan cho ta".

Lập tức Yến Phi cảm thấy nhức đầu, gượng cười lướt đi, Cao Ngạn vội đuổi theo sau.

oOo

Cao Ngạn chân tay rã rời ngồi xuống bờ Dĩnh Thủy, thở hổn hển nói: "Rốt cuộc người cũng chịu dừng lại rồi".

Yến Phi vẫn khí định thần nhàn, dường như sức lực của chàng không bao giờ cạn, ánh mắt xa xôi ngấm vàng dương vừa lặn xuống dưới đường chân trời, phía tây vẫn còn một khoảng trời bao la sáng rực, ánh vàng chói lọi. Nói: "Ta không định cồng người chạy đi, lại sợ người bị chó hoang xé xác, đành dừng lại chờ người hồi sức".

Cao Ngạn phì cười: "Tâm địa Yến tiểu tử thật xấu xa, nhưng ta hiểu lòng dạ người rồi, mỗi khi người thấy lòng khoan khoái đều muốn cười nhạo lão tử. Như cái đêm Thiên Thiên tới Biên Hoang Tập người cũng không ngừng mang lão tử ra trêu cợt".

Yến Phi ngạc nhiên, tự nhủ Cao Ngạn nói cũng có chút đạo lý, từ sau khi Biên Hoang Tập thất hãm lần thứ hai, chưa khi nào chàng thấy thoải mái như thế, bởi chàng không những biết địch nhân thiếu lương, nội bộ lục đục, mà lại nắm vững chiến lược và bố trí của đối phương, tuy rằng về mặt binh pháp chàng kém xa mấy người Lưu Dự, Đồ Phụng Tam nhưng cũng biết có nhiều hy vọng thắng lợi.

Tất cả đều vì Kỷ Thiên Thiên, chỉ có giành lại Biên Hoang Tập, chàng mới có thể tiến hành sách lược đã định với Thác Bạt Khuê.

Cao Ngạn nói: "Nhớ Thiên Thiên rồi phải không? Còn ngần ra đây làm gì, mau lại cấp cho ta mấy đạo chân khí để chi dùng, đả thông kỳ kinh bát mạch cái gì đấy cho lão tử. Có tiểu Phi người căn bản ta không cần luyện công cũng trở thành nhất lưu cao thủ. Còn không mau lại phục vụ đi!".

Yến Phi bực bội bước tới sau lưng hấn ngồi xếp bằng, song chưởng áp vào lưng Cao Ngạn, đầu tiên chú nhập một đạo chân khí, tiếp đó liên tiếp vỗ hơn mười chưởng, mỗi chưởng đều khiến Cao Ngạn chấn động rung người lên, sau cùng thu chưởng lại hỏi: "Có cảm giác gì?".

Một hồi lâu Cao Ngạn không nói thành lời, chợt nói to: "Con bà người thật lợi hại, không hổ Biên Hoang đệ nhất cao thủ. Đạo chân khí thứ nhất đáng giá ít nhất một đỉnh vàng, mỗi chưởng sau đó có thể tính nửa đỉnh. Thật cổ quái! Chân khí lúc đầu nhập vào Đan điền ta, sau đó mỗi chưởng người vỗ xuống, chân khí lại giống như bộ đội do người chỉ huy nghe lệnh xông tới một đạo kinh mạch nào đấy, thần diệu cực kỳ. Con bà người chứ, có phải người đã truyền cho ta mười năm công lực không? Dù sao người cũng đang rảnh, truyền thêm cho ta mười năm công lực nữa có được không? Thêm vào công lực bản thân của lão tử, ta sẽ có bốn chục năm công lực! Thành tựu chẳng mất chút công phu nào".

Yến Phi bật cười: "Xin lỗi! Ta chỉ truyền cho người mười ngày công lực, thêm mười ngày nữa sợ người tiêu thụ không nổi. Mười ngày công lực này có bảo tồn được hay không phải

coi xem người nỗ lực thế nào, trên đời tuyệt không có thành công nào không vất vả rèn luyện, vũ công tu vi lại càng không thể mưu lợi như thế được”.

Cao Ngạn quay người lại ngồi đối diện với Yến Phi, hân hoan nói: “Tâm tình người quả thật rất khá, hiện tại có thể bàn về chuyện tiểu Bạch Nhận được chưa?”.

Yến Phi đã biết Hoang nhân đã di cư về căn cứ Phượng Hoàng hồ chỉ cách chỗ này nửa ngày đường, vì vậy cũng không cần lên đường gấp. Bèn nói: “Bản nhân rửa tai lắng nghe”.

Cao Ngạn mừng rỡ đem chuyện anh hùng cứu mỹ nhân thêm mắm thêm muối vào kể lại, cuối cùng nói: “Tuy rằng khi nàng bỏ đi quay lưng lại với ta, nhưng ta nhìn rõ đôi mắt đẹp đẽ của nàng rung rung lệ, hoàn toàn là vì không nỡ rời xa ta”.

Yến Phi ngạc nhiên: Người còn giỏi hơn ta, hai mắt lại có năng lực thấu thị”.

Cao Ngạn bối rối: “Đừng có đánh trống lảng, hiện tại vấn đề của ta là làm sao tiếp tục tiền duyên với nàng, có thêm một cơ hội với nhau một mình, ta khẳng định có thể ôm ấp nhau, hai người chàng chàng thiếp thiếp, khoái hoạt như thần tiên”.

Yến Phi trầm ngâm một lúc, nói: “Không ngờ Lưu Dụ lại vì người mà làm chuyện ấy, thật không giống tác phong thực tiễn xưa nay của hắn”.

Cao Ngạn tức tối: “Người nghĩ gì thế? Lão Lưu đầy nghĩa khí, sẵn sàng chịu nguy hiểm vì bằng hữu, không như người đối với mỗi tình chày bổng có thể lưu danh ngàn đời của ta và tiểu Bạch Nhận thỉnh thoảng còn giễu cợt”.

Ngừng một chút lại tiếp tục: “Không phải là ta thối phồng, sau khi lão điền họ Trác đem mối tình lận đận của bọn ta ghi vào bộ thiên thư đó, bảo đảm so với việc người chém chết giả Di Lạc còn hấp dẫn hơn, còn thu được nhiều tiền hơn. Di Lạc là giả, nhưng ái tình của bọn ta là vàng mười vĩnh viễn không sợ lửa”.

Yến Phi không nhịn được cười: “Ba tấc lưỡi bất hủ của Trác phong tử quả thật xuất chúng, rốt cuộc đã thuyết phục được tên gốc này”.

Cao Ngạn tức nghẹn cổ: “Không phải là lão Trác điền tài giỏi, mà là ta cảm thấy nếu để lịch sử tình yêu vĩ đại của ta thất truyền thì hậu thế sẽ tổn thất lớn. Rõ chưa? Mau động não đi, để mối tình lưu truyền thiên cổ của ta và tiểu Bạch Nhận có kết cục toàn vẹn”.

Yến Phi nói: “Xem chừng người chỉ có cách tới Lương Hồ một phen, nhà ả ta ở đó, người còn cách gì khác chứ?”.

Cao Ngạn lập tức sáng mắt lên, giọng dò xét: “Người đi với ta chứ?”.

Yến Phi lắc đầu: “Không, người tự đi một mình”.

Cao Ngạn tựa như từ trên mây rơi xuống, thất vọng nói: “Không phải người kêu ta đi tổng tử chứ?”.

Yến Phi đáp: “Ta nói thật đấy, chỉ cần người được Chung lâu nghị hội đồng ý là có thể đại biểu cho Biên Hoang Tập, dâng hoàng tới Lương Hồ thảo luận điều kiện với Nhiếp Thiên Hoàn, ước định trong một khoảng thời gian nào đó không xâm phạm lẫn nhau, lúc đó há chẳng phải người có thể gỡ đủ mảnh lối truy cầu tiểu Bạch Nhạn hay sao?”.

Cao Ngạn nói: “Đó chỉ là người nghĩ thế, Nhiếp Thiên Hoàn hiện tại hận muốn lột da Hoang nhân, làm sao hợp tác với chúng ta được?”.

Yến Phi đáp: “Tuy ta không quen chuyện chính trị lắm, nhưng cũng biết chính trị chỉ tính lợi ích, bây giờ mục tiêu chủ yếu của Nhiếp Thiên Hoàn là cùng với Hoàn Huyền lật đổ chính quyền Kiến Khang, nếu Tư Mã hoàng triều sụp đổ thì đến lượt lão và Hoàn Huyền tranh đoạt thiên hạ. Trong tình thế này, lão đã không đủ sức tấn công Biên Hoang Tập, chỉ còn cách giảng hòa với chúng ta, thậm chí còn có thể giao dịch với Biên Hoang Tập tìm kiếm lợi ích. Vì vậy người đại biểu Biên Hoang Tập tới gặp Nhiếp Thiên Hoàn hoàn toàn không phải là không được. Dù là cuối cùng thảo luận không xong, theo quy củ giang hồ lão cũng không dám đụng đến một mảy lông của người”.

Hai mắt Cao Ngạn lại sáng lên, chợt lại hoảng hốt nói: “Vẫn không được, đại tiểu thư với Nhiếp Thiên Hoàn có thù giết cha, hủy bang; lão Đồ thì không đội trời chung với Lương Hồ bang, sao chịu đồng ý? Mau nghĩ cách khác đi”.

Yến Phi đáp: “Ta vẫn cho rằng đáng để thử một lần, bởi vì sau khi giải phóng Biên Hoang Tập, chẳng những chúng ta cần một thời gian để hồi phục nguyên khí, mà còn phải lo ứng phó địch nhân ở bắc phương, vì vậy chẳng nên đối địch với phương nam. Mà nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta là phải giúp Thác Bạt Khuê đánh bại Mộ Dung Thùy cứu chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên, như thế uy danh Biên Hoang Tập mới có thể lên cao. Sự tình nặng nhẹ mau chậm, tất cả mọi người phải dứt bỏ tốt xấu cá nhân vì đại cục. Đại tiểu thư và lão Đồ biết rõ đây chỉ là kế quyền nghi, qua thời gian hẹn ước, hai bên lại có thể công phạt lẫn nhau ta sống người chết”.

Cao Ngạn phần chân nói vội: “Đúng! Đúng! Cục đúng! Đầu tiên do người đích thân thuyết phục lão Lưu, tiểu tử này không vương vís gì, nhất định sẽ tạo ra một cơ hội cho ta và tiểu Bạch Nhạn, chỉ cần che mắt quỷ thôi mà”.

Yến Phi nói: “Thất bại lần nữa khiến Hác Trường Hanh đã đánh mất tín nhiệm của Nhiếp Thiên Hoàn, cục thế của Lương Hồ bang đã trở nên mất ổn định, người cần phải nắm

chắc tình thế Lương Hồ bang mới có thể bốc thuốc đúng bệnh, hiển thị uy phong trước mặt tiểu Bạch Nhạn”.

Cao Ngạn vỗ ngực nói: “Chỉ cần trong tay có vàng, ta có thể dễ dàng tổ chức lại mạng tình báo theo dõi tình hình Lương Hồ bang”.

Yến Phi đang định nhắc nhở hấn đôi lời, chợt thần tình hơi biến đổi nói: “Rất nhiều người ngựa từ phía đông nam phi tới đây. Kỳ quái thật!”.

Cao Ngạn kinh hãi nói: “Chạy thôi!”.

Yến Phi khẽ cười nói: “Để coi rõ đã”.

- o O o -